

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobkyně **V. M.**, bytem J. 1322, H., zast. JUDr. Petrou Langerovou, Ph.D., advokátkou se sídlem v Olomouci, Schweitzerova 116/28, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze, Na Poříčním právu 1, za účasti **I. L. M.**, bytem J. 1322, H., **II. A. F.**, bytem F. 39, H. **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2013, č. j. MPSV-UM/13930/13/4S-OLK, ve věci nepřiznání jednorázového příspěvku na provoz motorového vozidla,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovené zástupkyni **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4.719 Kč, a která jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ostravě.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci ze dne 5. 4. 2013, č. j. OSVZ/607/12, kterým žalobkyni nebyl přiznán jednorázový příspěvek na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2011.

[2] V doplnění žaloby žalobkyně namítla, že žalovaný se nevypořádal řádně s obsahem odvolání tím, že svůj názor nezdůvodnil příslušným zákonným ustanovením jako v případě uplatněné žádosti 28. 12. 2011, tzn. zpětně za rok 2011, kdy je povinen žadatel prokázat nárok na tuto dávku. Podle žalobkyně se nejedná o zpětné podání žádosti, zákon ani nestanoví, kdy a kam byla doprava přepravovaného prováděna. Ze strany správního orgánu došlo k nedůvodnému a hlavně protiprávnímu rozšiřování dané právní úpravy k podané předmětné žádosti dne 28. 12. 2011. V případě, že řízení je zahájeno na žádost, dokazování se provádí jen tehdy, pokud je to pro daný úkon nezbytné, což v daném případě nebylo správním orgánem prokázáno (§ 154 s. ř.). Porušen byl § 50 odst. 3 s. ř., když podklady do spisu správní orgán protiprávně doplnil, přičemž nedodržel mlčenlivost, doplnění provedl mimo jednání a bez včasné informovanosti účastníka o svém záměru a současně porušil právo na ochranu osobních údajů. Správní orgán se vypořádal s postavením „Domova“ pro dané řízení, který není a být nemůže být účastníkem, správním orgánem ani orgánem veřejné moci. Správní orgán nesmí ve věci opatřovat důkazy, které jsou zjevně nadbytečné. Je zakázáno požadovat podklady, které právní předpis nestanoví. Tím byla porušena rovnost při řízení. Správní orgán porušil svým postupem zákonnost tím, že rozhodnutí opakovaně nevydal jen na podkladech předepsaných zákonem, nesmí podsouvat správnímu uvážení jiný význam, než který sledoval zákonodárce. Žalobkyni nelze přičítat k tíži nějaká ustanovení Domácího řádu pro její zdravotní stav. L. M. a ani jiní občané mimo „Domov“ nejsou ustanoveními Domácího řádu nijak vázáni. Správní orgán je vázán speciálními zákonnými ustanoveními, která mají přednost před správním řádem. Správní orgán v žádném stupni nepostupoval v souladu s § 5 s. ř. a nesnažil se o smírné odstranění rozporů vzniklých při řízení. Došlo k diskriminaci a porušení základních práv a svobod zaručených listinou. V řízení nebylo prokázáno, kdo byl seznámen nebo měl být seznámen s dokumentem „Domácí řád DD“. Žadatelka ani opatrovnice s tímto řádem seznámeny nikdy nebyly. Je třeba i posoudit, zda by toto seznámení s dokumentem mohlo být účinné vůči žadatelce s ohledem na její zdravotní stav. Vstup do Domova je možný minimálně šesti dveřními vstupy. Všechny těchto možných vstupů žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení užívali. Žalobkyni nebylo známo, kde je funkční vrátnice. Nikdy za celou dobu vstupu do budovy domova se nikde nezapisovala, nikdy k žádnému zápisu nebyla nikým vyzývána. Žádného vrátního v budově domova neviděla. Na návštěvy do domova osoba zúčastněná na řízení za maminkou nechodila, za maminkou chodila za účelem poskytnutí péče a pomoci dle její potřeby a přání, tj. i přeprava a pobyt mimo „Domov“ pro vyplnění jejího času, přičemž se většinou jednalo o odpolední hodiny. K důkazu navrhla žalobkyně výpovědi svědků. Nikdo v minulosti neprokazoval

uskutečněné jízdy na základě obdržení příspěvku na provoz vozidla ani nevedl a není povinen vést knihu jízd. Uváděné není požadováno po žadatelce ani nyní, kdy pobírá příspěvek 400 Kč měsíčně. Žalobkyni není známo, podle jakého právního předpisu je k požadavku přistupováno. Obecnou formulaci správního řádu nelze pro danou žádost aplikovat. V dalším doplnění žaloby žalobkyně uvedla, že splnila veškeré zákonem stanovené podmínky pro přiznání nároku na příspěvek na provoz motorového vozidla podle § 36 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 182/1991 Sb. Žalobkyně je vlastníkem motorového vozidla, její zdravotní postižení odůvodňuje přiznání mimořádných výhod II. nebo III. stupně a vozidlo užívá pro svou pravidelnou dopravu. Žadatelka, resp. její opatrovnice splnily i podmínku písemného závazku, že vrátí poměrnou část vyplaceného příspěvku v případě, že přestane plnit podmínky pro jeho přiznání. K důkazu žalobkyně navrhla kopii technického průkazu k automobilu RZ X. Příspěvek na provoz motorového vozidla je dávkou obligatorní, nezáleží tedy na uvážení správního orgánu, zda takovou dávkou sociální péče žadateli poskytne či nikoliv. Z napadeného rozhodnutí není patrné, z jakých ustanovení zákona č. 100/1988 Sb., stejně tak jako z jakých ustanovení vyhlášky č. 182/1991 Sb. správní orgán při svém rozhodování vycházel, když žádné z nich nestanoví, že žadatel je povinen prokázat nárok na tuto dávku, resp. používání motorového vozidla, na které je příspěvek požadován pro pravidelnou dopravu těžce zdravotně postiženého občana. Stejně tak správní orgán obecně nezkontroluje zpětně, jakým způsobem byl příspěvek vyplacený žadateli využit, ani nepožaduje po příjemci této dávky státní sociální podpory, aby prokázal, že v průběhu roku, na něž mu byl příspěvek na provoz motorového vozidla přiznán, podnikal pravidelnou dopravu. Není přípustné, aby postup správního orgánu ve skutkově shodných věcech byl neodůvodněně diferencován. Správní orgán je povinen postupovat v souladu se zákonem a pouze v mezích zákonem stanovených. V daném případě správní orgán překročil svou pravomoc, když z vlastní iniciativy prováděl dokazování, aniž by k takovému postupu byla zákonem poskytnuta opora. Napadené rozhodnutí spočívá na nesprávných skutkových a právních důvodech, a proto je nezákonné.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že vzhledem k tomu, že opatrovnice žalobkyně nedoložila ve stanovené lhůtě skutečnosti rozhodné pro posouzení nároku na dávku, bylo správním orgánem prvního stupně rozhodnuto nepřiznat jednorázový příspěvek na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2011. Po zrušení rozhodnutí k odvolání žalobkyně z důvodu nedoložení listiny opatrovníka v novém řízení úřad práce od Domova seniorů vyžádal důkazy, které by prokázaly přepravu žalobkyně a odůvodněnost přiznání příspěvku na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2011. Z potvrzení Domova seniorů Hranice vyplynulo, že žalobkyně v roce 2011 nebyla pravidelně 1 až 2× týdně přepravována dcerou nebo jinou osobou mimo uvedené zařízení. Opatrovnici byla dána možnost před vydáním rozhodnutím se k podkladům vyjádřit, popř. doložit důkazy, osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku. Opatrovnice do protokolu uvedla data a místa, kdy a kam byla zdravotně postižená žalobkyně přepravována a doložila prohlášení A. F. s uvedením určitých konkrétních dnů, kdy pomáhal v souvislosti s přepravou žalobkyně. Doložená prohlášení neprokazovala, že by žalobkyně byla dopravována mimo zařízení a uváděná data byla v rozporu s potvrzením zařízení, ve kterém byla žalobkyně ve sledovaném období umístěna. Opatrovnice nesouhlasila s písemnostmi

vyžádanými správním orgánem z Domova seniorů, považovala je za nepravdivé a nesouhlasila s postupem správního orgánu v řízení s odkazem na řízení vedená v téže věci o příspěvku na provoz motorového vozidla v roce 2009 a 2010. Úřad práce si vyžádal potvrzení odboru dopravy Městského úřadu Hranice a ověřil tak, že v roce 2011 bylo motorové vozidlo, na jehož provoz je požadován příspěvek, provozuschopné. Jako provozovatel byla uvedena žalobkyně, technická kontrola stanovená na červen 2011 byla provedena a další byla stanovena na červen 2013. Úřad práce vyžádal od Domova seniorů na podporu tvrzení žalobkyně o potvrzení dat uvedených v prohlášeních z evidence zařízení, ve kterém žalobkyně byla umístěna, v návaznosti na „Domácí řád“. K podkladům nashromážděným správním orgánem opatrovnice do protokolu uvedla, že správní orgán neoprávněně opatroval podklady a vkládal je do spisu. Sdělení Domova seniorů opatrovnice žalobkyně považovala za nepravdivé, opatrované podklady ze strany správního orgánu za nadbytečné a duplicitní a požadovala, aby podklady doložené po 7. 1. 2013 byly ze spisu vyřazeny jako neplatné. Správní orgán neshledal opatrovníci doložené podklady za průkazné a věrohodné, a proto rozhodnutím ze dne 5. 4. 2013 jednorázový příspěvek na provoz motorového vozidla za rok 2011 nepřiznal. Podnět opatrovnice k přezkumnému řízení ze dne 3. 2. 2014 byl vyřízen s tím, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly vyvolat pochybnost o jejich souladu s právními předpisy ani důvod do uvedených rozhodnutí jakkoliv zasahovat. K žalobní námitce, že žalovaný se řádně nevypořádal s obsahem odvolání, že žalobkyně žádala o dávku zpětně, žalovaný odkázal na stranu 3 a 4 napadeného rozhodnutí a § 73 až 107 zákona č. 100/1988 Sb., § 36 odst. 1 vyhlášky č. 182/1991 Sb., byla-li žádost uplatněna 28. 12. 2011 na kalendářní rok 2011, tzn. od 1. 1. 2011, rozhodováno bylo v roce 2012, správní orgán posuzoval období takzvaně zpětně, v době již uplynulé. Žalovaný odkázal na § 106 zákona o sociálním zabezpečení a povinnosti správního orgánu požadovat osvědčení rozhodných skutečností. To ukládá správnímu orgánu i metodický pokyn žalovaného. Zákon o sociálním zabezpečení ani prováděcí vyhláška přímo nestanoví, jaké podklady jsou pro správní orgán závazné, je tedy na správním orgánu zjistit skutečný stav věci (§ 3 a § 50 s. ř.) – tedy kdy a kam byla zdravotně postižená osoba přepravována. Tento postup má oporu zejména v § 50 odst. 4 s. ř. Správní orgán jednal s úmyslem nezatěžovat dotčené osoby, jelikož byla žalobkyně zbavena způsobilosti k právním úkonům, umístěna v zařízení sociální péče, a proto se úřad práce obrátil na toto zařízení s žádostí o potvrzení skutečností k prokázání pravidelné dopravy jeho obyvateľky. Tuto skutečnost běžně zařízení potvrzovala. Podle žalovaného na danou věc nedopadá § 154 s. ř. Nebyl porušen § 50 odst. 3 s. ř. Podle § 4 odst. 3 s. ř. nebyl správní orgán povinen předem dotčenou osobu uvědomit o úkonu, který činí. Opatrovnice nepodložila svá tvrzení, že žalobkyně byla dopravována a prohlášení správní orgán nepovažoval za dostačující. Byly zjištěny podstatné rozdíly s údaji vedenými v zařízení. Ve dny uváděné opatrovníci, kdy měla být žalobkyně dopravována, nebyla zaznamenána návštěva opatrovnice vůbec nebo byla pouze na pokoji nebo v areálu Domova, a proto vznikly důvodné pochybnosti o pravdivosti údajů uvedených v jejím prohlášení (viz rozhodnutí na straně 6). Dotčeným osobám byla dána možnost uplatnit svá práva a oprávněné zájmy a byly seznámeny se všemi podklady, které úřad práce opatřil. Nešlo o porušení mlčenlivosti, Domovu seniorů nebylo sděleno, v jaké věci je řízení vedeno, osobní údaje (identifikační údaje)

o dotčených osobách byly známy oběma stranám (klient zařízení, opatrovnice, sdělení v rámci spolupráce s organizacemi podle § 73 zákona č. 100/1988 Sb.). Žalovaný poznamenal, že k žádosti o příspěvek za kalendářní rok 2010 doložila opatrovnice, že žalobkyně byla dopravována k lékařům, nejprve výpis ze zdravotní pojišťovny o provedených lékařských výkonech, přičemž uvádění lékaři ordinovali přímo v zařízení a jmenovaná nemohla být k nim motorovým vozidlem evidentně dopravována, následně požadovala, aby tyto podklady byly ze spisu odebrány a nebylo k nim přihlíženo. Úřad práce nejednal s domovem jako s účastníkem řízení, důvody zaslání požadavku o sdělení, včetně vysvětlení postavení Domova, přeneseně „zařízení sociální péče“, je popsáno v rozhodnutí na straně 5. Nešlo o opatrování nadbytečných důkazů. Jednalo se o obvyklý postup jako u podobných (skutkově shodných) případů, nejednalo se tak o porušení „rovnosti při řízení“. Správní orgán jednal v rozsahu příslušných právních předpisů, ve veřejném zájmu, dbal na dodržení běžných postupů při podobných případech v kontextu s metodickými pokyny i záměry zákonodárce tak, aby prostředky státního rozpočtu byly vynaloženy účelně. Žalobkyni nelze přičíst k tíži nějaká ustanovení Domácího řádu pro její zdravotní stav. L. M. a ani jiní občané mimo „Domov“ nejsou ustanoveními Domácího řádu nijak vázáni a povinni. K tomu správní orgán uvedl, že si byl vědom toho, že se v případě žalobkyně jedná o osobu, která nemá procesní způsobilost, je zbavena způsobilosti k právním úkonům v plném rozsahu a má soudem ustanovenou opatrovnici, která je oprávněna a povinna zastupovat opatrovanku při všech právních úkonech. Celé řízení bylo vedeno s opatrovnicí v souladu s § 29 odst. 1, § 31 a § 32 odst. 2 s. ř. Úkony v řízení za opatrovance činí opatrovník. Nesvéprávná žalobkyně byla umístěna na oddělení se zvláštním režimem Domova seniorů Hranice. S ohledem na zdravotní stav klientů je v „Domácím řádu“ upravena forma pobytu, s přiměřenými opatřeními k zabezpečení jejich specifických potřeb tak, aby nedocházelo k ohrožení zdraví, event. života. Je upraven režim týkající se opuštění oddělení, zařízení, návštěv – při vycházkách doprovází uživatele personál, odchází-li uživatel mimo zařízení s rodinným příslušníkem, musí se vždy hlásit službu konající sestře; návštěvy jsou povinny se při vstupu do zařízení zapsat na vrátnici a při odchodu opět odepsat apod. O tomto jsou vedeny záznamy. Nelze zohlednit skutečnost, že opatrovnice případně porušovala tato pravidla. K námitce nutnosti aplikace speciálních zákonných ustanovení, která mají přednost před správním řádem, žalovaný odkázal na to, že postupoval v souladu s § 126 zákona č. 100/1988 Sb., o subsidiárním použití s. ř. K námitce porušení § 5 s. ř. žalovaný konstatoval, že nelze ztotožňovat odstranění rozporu mezi účastníky s odstraněním rozporů mezi názorem účastníka a požadavky správního orgánu. K námitce diskriminace a porušení základních práv a svobod žalovaný odkázal na to, že zvláštní právní normy neupravují způsob dokazování pravidelné dopravě ani postup při uplatnění nároku na dávku před podáním žádosti. Správní orgán je povinen postupovat podle obecných ustanovení s. ř. Postup odpovídal okolnostem daného případu, správní orgány postupovaly jako při skutkově shodných nebo podobných případech v souladu s právními předpisy platnými do 31. 12. 2011 tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v právních předpisech podle § 2 a § 3 s. ř. Žalobkyně neuvedla, která základní práva a svobody měla být porušena a v čem konkrétně. K tvrzení opatrovníka, že do

Domova seniorů nevstupovala za účelem návštěvy žalobkyně, ale za účelem poskytnutí péče, přepravy a pobytu mimo domov, žalovaný namítl, že jsou v rozporu s výše uváděnou formu pobytového zařízení i se záznamy tohoto zařízení, které je povinno o klientovi vést. Prokázání, zda se žalobkyně či opatrovnice seznámily s Domácím řádem, není předmětem řízení ani rozhodnou skutečností pro přiznání předmětné dávky sociální péče. O této skutečnosti se musel správní orgán zajímat s ohledem na námitky opatrovnice, která zpochybňovala potvrzení Domova seniorů, že žalobkyně nebyla dopravována mimo zařízení, resp. nebylo nahlášeno opuštění, pobyt mimo zařízení sociální péče. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že nikdo v minulosti neprokazoval uskutečněné jízdy na základě obdrženého příspěvku na provoz motorového vozidla. Příspěvek ve výši 400 Kč měsíčně, tj. příspěvek na mobilitu, který žalobkyně pobírá, je poskytován na základě zcela odlišných předpisů, účinných od 1. 1. 2012, nelze tedy podmínky pro jejich přiznání vzájemně srovnávat, natož aplikovat. K námitce splnění podmínek podle § 36 odst. 1 písm. a) vyhlášky a povinnosti správního orgánu příspěvek při splnění podmínek přiznat, žalovaný poznamenal, že na základě poznatků z úřední činnosti ve věcech dávek sociální péče pro žalobkyni a s odkazem na zákon č. 100/1988 Sb. a prováděcí vyhlášku, které výslovně a jednoznačně neupravovaly možnost uplatnit žádost o příspěvek na provoz motorového vozidla zpětně před první den v měsíci, v němž byla žádost uplatněna ani možnost uplatnit žádost tři roky zpětně, tato situace byla ošetřena pouze výkladově bez ohledu na rozdíl v pojmech nárok na dávku a nárok na výplatu dávky. Zvláštní právní předpis nestanovoval náležitosti žádosti na dávku sociální péče (formu žádosti, náležitosti žádosti, potřebné doklady, způsob dokazování pravidelné přepravy apod.). Uvedené postupy jsou a byly aplikovány ve smyslu § 94, § 97, § 106, § 107 zákona o sociálním zabezpečení v návaznosti na § 36 vyhlášky ve znění účinném do 31. 12. 2011 a příslušných ustanovení s. ř. Byla-li oprávněná osoba nebo jiný příjemce vyzván, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, je povinen výzvě vyhovět. Opatrovnice byla na toto upozorněna, poučena, jaké podklady správní orgán považuje za prokazující dopravu (návštěva lékaře, potvrzení Domova seniorů) a tak je opatrovnice mohla sama doložit. Žádá-li žadatel v průběhu kalendářního roku (dopředu), ve kterém vznikl nárok na příspěvek, má povinnost následně hlásit veškeré změny, rozhodující skutečnosti pro trvání nároku na dávku, její výši a výplatu; v případě nesplnění nároku na dávku v průběhu roku či nesplnění oznamovací povinnosti může být požadováno vrácení dávky nebo její poměrné části (k čemuž se předem písemně zavazuje; bez tohoto písemného závazku nebylo možné příspěvek na provoz motorového vozidla přiznat). V rámci zákonem daných podmínek (kontrolních mechanismů) měl možnost správní orgán zjišťovat a ověřovat plnění podmínek nároku na dávku a její výplatu a v obdobných případech tak i činil. V daném případě při uplatnění žádosti dne 28. 12. 2011 by při daném postupu reálně přicházelo v úvahu kontrolovat prohlášení opatrovníka, resp. jeho povinnost hlásit veškeré změny by trvala, a plnění podmínek po období celkem čtyř kalendářních dnů. V daném řízení se o tento případ nejedná. V případě, že žádost opatrovník uplatnil v prosinci 2011 zpětně za kalendářní rok 2011, musel předpokládat, že musí a mohl nárok na tuto dávku prokázat, resp. prokázat používání motorového vozidla, na které je požadován příspěvek pro pravidelnou dopravu těžce zdravotně postiženého občana. Povinnosti správního orgánu i veřejným zájmem je řádně prokázat nárok na

dávku sociální péče a její poskytnutí (výplatu) ze státních prostředků. Jde tak o posuzování dvou zcela rozdílných situací, kdy v každé z nich je třeba postupovat odlišně tak, aby byl prokázán stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Doložený důkaz – kopie technického průkazu – není rovněž podkladem a rozhodující skutečností pro přiznání příspěvku na provoz motorového vozidla ani podkladem uvedeným v zákoně, přesto na jeho základě správní orgán dospěl k závěru, že žalobkyně je vlastníkem motorového vozidla a že uvedené motorové vozidlo bylo po celou dobu roku 2011 provozuschopné. Nesvéprávná osoba sice může být vlastníkem motorového vozidla, nemůže však být registrována jako jeho provozovatel a sama tedy nemůže motorové vozidlo používat, tedy jednoznačně bez dalšího prokázat, že motorové vozidlo používala, používá či bude používat ke své dopravě. Příspěvek na provoz motorového vozidla není a nebyl dávkou státní sociální podpory, jak uvádí advokátka, nevztahují se tedy na ni ani předpisy, postupy ani dokazování podle zákona č. 117/1995 Sb.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 25. 11. 2013.

[5] Ve vztahu k souzené věci soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 28. 12. 2011 požádala o příspěvek na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2011 s tím, že motorové vozidlo používá 1 až 2× týdně z ústavu domů, k vyřízení zdravotních záležitostí. Výzvou ze dne 23. 1. 2012 byla žalobkyně prostřednictvím opatrovnice L. M. vyzvána, aby ve lhůtě osmi dnů doložila skutečnosti rozhodné pro posouzení nároku na dávku. Skutečností rozhodnou pro posouzení nároku na dávku je například, kam a jak často byla zdravotně postižená osoba dopravována a toto je nutné vzhledem k datu podání žádosti a roku, na který je žádáno, doložit. Takovým dokladem může být potvrzení lékaře, potvrzení Domova seniorů Hranice atd. Na to opatrovnice žalobkyně požádala o přerušení řízení na 40 dnů, načež úřad práce 29. 2. 2012 stanovil novou lhůtu k doložení skutečností, proč žádá o přerušení správního řízení (z jakých důležitých důvodů). K tomu žalobkyně uvedla, že uvedený termín je pro ni nesplnitelný a nereálný. Rozhodnutím ze dne 21. 3. 2012 úřad práce nepřiznal žalobkyni jednorázový příspěvek na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2011 a v odůvodnění odkázal na předchozí procesní průběh a na to, že se opatrovnice žalobkyně ve stanovené lhůtě do 14. 3. 2012 nedostavila a neupřesnila svou žádost o důvodech přerušení řízení a nedoložila a neprokázala skutečnosti rozhodné pro posouzení nároku na dávku. V odvolání žalobkyně namítla, že nebyla povinna uvádět důvod v žádosti o přerušení řízení a že nebyla seznámena s podklady před vydáním rozhodnutí. Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 5. 2012 bylo rozhodnutí úřadu práce ze dne 21. 3. 2012 zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení z důvodu absence listiny o opatrovnictví nebo zplnomocněnému zástupci, že úřad práce nerozhodl o žádosti o přerušení řízení a porušil § 4 odst. 4 s. ř. tím, že neumožnil účastníkovi řízení uplatňovat jeho práva a oprávněné zájmy. Výzvou ze dne 13. 7. 2012 úřad práce vyzval opatrovnici žalobkyně k doložení skutečností rozhodných pro posouzení nároku na dávku, například potvrzením lékaře

nebo potvrzením Domova seniorů Hranice, aby se dostavila 1. 8. 2012 a seznámila se s podklady před vydáním rozhodnutí. Usnesením ze dne 13. 7. 2012 bylo přerušeno řízení a dne 13. 8. 2012 se dostavila opatrovnice žalobkyně na úřad práce a podala proti němu odvolání z důvodu diskriminujícího postupu úřadu práce. Žádná evidence jízd žadatelkou nebyla vedena ani neměla tuto povinnost. K výzvě úřadu práce sdělil 27. 12. 2012 Domov seniorů Hranice, že nesvéprávná žalobkyně nebyla v období od 1. 1. 2011 do 30. 1. 2011 opatrovníci L. M. ani jinou osobu pravidelně 1 až 2× týdně přepravována například k lékařům nebo z Domova seniorů Hranice do místa trvalého bydliště a zpět a nebyla dopravována opatrovníci nebo jinou osobou za účelem obstarávání jejich potřebných osobních věcí a záležitostí. Dne 17. 12. 2012 byla opětovně žalobkyně prostřednictvím opatrovnice vyzvána k doložení skutečností rozhodných pro posouzení nároku. Podle protokolu o jednání ze dne 7. 1. 2013 opatrovnice žalobkyně mj. uvedla data přepravy a místa, kam byla žalobkyně dopravována. Současně se opatrovnice žalobkyně seznámila s podklady před vydáním rozhodnutí. Podle podání ze dne 6. 1. 2013 A. F. potvrdil, že v uvedené dny pomáhal s přepravou žalobkyně jejím vozidlem. Úřad práce 24. 1. 2013 vyzval Domov seniorů Hranice, aby se ke dnům přepravy uvedeným opatrovníci a A. F. vyjádřil. Podle vyjádření Domova seniorů k jednotlivým datům nebyly buď vůbec evidovány záznamy o návštěvě, anebo byly evidovány návštěvy dcery nebo vnuka, přičemž ale nebyla hlášena přeprava z Domova seniorů ani v jednom případě. Ve spise je dále založen Domácí řád příspěvkové organizace Domov seniorů Hranice účinný od 1. 1. 2008. Dne 6. 3. 2013 byla opatrovnice žalobkyně vyzvána o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dne 28. 3. 2013 opatrovnice žalobkyně do protokolu poukázala na nesprávný úřední postup, že už se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjadřovala a vkládání dalších písemností do spisu považovala opatrovnice za nepotřebné, nezákonné a tyto písemnosti za nepravdivé s tím, že nemohou být podkladem pro vydání rozhodnutí, Domov seniorů není účastníkem daného řízení, správním orgánem a úřad si od něj nemůže žádné podklady opatřovat. Informace jsou zásahem do soukromého a rodinného života a porušením základních práv a svobod, nelze je šířit. Opatrovnice požádala, aby podklady doložené do spisu po 7. 1. 2013 byly ze spisu vyřazeny jako neplatné, nepravdivé, nepodložené.

[6] Rozhodnutím ze dne 5. 4. 2013 Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Olomouci nepřiznal žalobkyni jednorázový příspěvek na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2011. Úřad práce odkázal na § 36 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 182/1991 Sb. a zákon č. 100/1988 Sb. a vyhodnotil zdravotní stav žalobkyně jako splněnou podmínku pro přiznání příspěvku. Další podmínkou je pravidelná doprava. Opatrovnice žalobkyně uvedla dopravu 1 až 2× týdně z ústavu domů a zpět z důvodu obstarání svých osobních věcí a záležitostí. Opatrovnice byla opakovaně úřadem práce vyzvána k prokázání těchto skutečností podle § 3 a § 50 s. ř. Poté, co opatrovnici nebyla poskytnuta potřebná součinnost, úřad práce požádal Domov seniorů Hranice o písemné sdělení k přepravě žalobkyně. Ze sdělení domova seniorů Hranice vyplynulo, že žalobkyně z tohoto domova přepravována nebyla z žádného uvedeného důvodu a je umístěna v Domově seniorů se zvláštním režimem. Prohlášením opatrovnice a A. F. byly sděleny skutečnosti nové, ovšem ničím řádně nepodložené a neprokázané, a proto úřad práce znovu požádal Domov

seniorů Hranice o konkrétní vyjádření, zda žalobkyně byla v konkrétně uvedených dnech přepravována ze zařízení a zpět z uvedených důvodů a zda bylo požádáno o zapůjčení invalidní sedačky pro pohyb žalobkyně rodinnými příslušníky. Ze sdělení Domova seniorů Hranice ze dne 20. 2. 2013 vyplynulo, že žalobkyně není schopna samostatné chůze, při každém pohybu po zařízení je převážena na invalidní sedačce. Pro zajištění pohybu po areálu byla příbuzným zapůjčována invalidní sedačka z oddělení se zvláštním režimem. Byly potvrzeny návštěvy opatrovnice nebo vnuka na pokoji žalobkyně v uvedených dnech, přičemž ani při jedné návštěvě nebyla hlášena přeprava žalobkyně ze zařízení Domova seniorů Hranice. Pouze v části dnů vzala dcera nebo vnuk žalobkyni na procházku. V některých datech nebyl záznam o návštěvě žalobkyně vůbec evidován – tato data úřad práce vypsál. Domov seniorů Hranice zaslal úřadu práce i domovní řád, podle jehož bodu 11 vycházky mimo areál domova uživatelům se zvláštním režimem, který trpí různou formou onemocnění demencí lze vhodným způsobem v odůvodněných případech v odchodu zabránit. Při vycházkách doprovází uživatele personál, pokud to není v individuálním plánu stanoveno jinak. Jestliže uživatel odchází mimo zařízení s rodinným příslušníkem, musí se vždy hlásit službu konající sestře. Podle bodu 13 řádu uživatelé mohou přijímat návštěvy denně, návštěvy jsou zakázány pouze v mimořádných případech (nařízení hygieny), návštěvy mohou uživatelé přijímat v areálu domova v místech k tomu určených nebo na pokojích. Návštěvy jsou povinny při vstupu do domova zapsat se na vrátnici a při odchodu se opět odepsat. Úřad práce odkázal na § 3, § 50 odst. 2 a § 52 s. ř. Sdělení opatrovnice o přepravě žalobkyně podle protokolu o jednání ze dne 7. 1. 2013 vyhodnotil úřad práce jako nevěrohodné, protože přeprava nebyla Domovem seniorů Hranice potvrzena a zaznamenána do evidence návštěv a vycházek mimo areál Domova seniorů Hranice v souladu s jeho domovním řádem. Proto nebyla prokázána a splněna podmínka pravidelnosti dopravování pro přiznání příspěvku na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2011.

[7] V odvolání opatrovnice žalobkyně namítla, že podklady, které si úřad práce v řízení opatřil, jsou nepravdivé, žalobkyně nemá a nikdy neměla žádný smluvní vztah s Domovem seniorů Hranice a s domovním řádem nebyla seznámena, nemohla jej ani posoudit a vnímat. Žalobkyně má volnost pohybu zaručenou v Listině základních práv a svobod, volný pohyb jí nemůže ani Domov seniorů zakazovat. Ani opatrovnice nemá žádné povinnosti k Domovu seniorů v Hranicích, ani jiní rodinní příslušníci, úkony péče o žalobkyni provádějí rodinní příslušníci. Úřad práce se nevyrovnal s tvrzeními žadatelky a dalšími podklady od A. F. a nevyrovnal se s námitkami uplatněnými v průběhu řízení. Podklady, o které úřad práce opřel své rozhodnutí, nebyly ze spisu jako neplatné odstraněny. Prohlášení o přepravě žalobkyně jsou pravdivá a správní orgán neprokázal opak, jeho tvrzení o nevěrohodnosti je nedůvodné, nesprávné a protizákonné. Podklady ze spisu po 7. 1. 2013 nebyly ze spisu vyřazeny jako neplatné, nepravdivé a nepodložené. S obsahem protokolu ze dne 28. 3. 2013 se opět správní orgán nevypořádal. Užívání sedačky žalobkyni je její osobní věcí a nikoliv správního orgánu, kde tuto sedačku získala.

[8] V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobkyně splnila podmínku zdravotního stavu pro přiznání dávky. Další podmínkou nároku na dávku je, že motorové vozidlo bude využívat pro svou pravidelnou dopravu. Nárok na dávku sociální péče vzniká dnem splnění podmínek stanovených v zákoně o sociálním zabezpečení, popř. prováděcími předpisy. Dávka, na kterou vzniká nárok rozhodnutím příslušného orgánu, může být přiznána a vyplácena nejdříve od počátku měsíce, ve kterém bylo zahájeno řízení o poskytnutí této dávky, přičemž nárok na výplatu dávky nebo její části zaniká uplynutím tří let ode dne, za který dávka nebo její část náleží. V případě žádosti uplatněné 28. 12. 2011, tzn. zpětně za kalendářní rok 2011, je povinen žadatel prokázat nárok na tuto dávku resp. používání motorového vozidla, na které je příspěvek požadován. Protože zákonem není definováno, jakými důkazními prostředky a podklady se prokazuje podmínka pravidelného dopravování, je povinností správního orgánu podle § 3 s. ř. zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který je zbytný pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v právních předpisech. Podle § 10 s. ř. správní orgán opatří podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž je účastník povinen při opatrování podkladů poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost. Správní orgán hodnotí podklady zejména důkazy podle své úvahy a přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vždy vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Správnímu orgánu bylo z úřední činnosti známo, že žalobkyně byla umístěna v Domově seniorů Hranice a od dubna 2009 přemístěna na oddělení se zvláštním režimem. Pobyt v zařízeních sociální péče je umožněn na základě písemné žádosti občana a splněním dalších podmínek stanovených právními předpisy, kterými je obyvatel vázán. Následek poskytování sociálních služeb je ošetřeno smlouvou o poskytování sociálních služeb, a proto nelze přisvědčit námitce opatrovnice, že mezi žalobkyní a tímto zařízením neexistoval žádný smluvní vztah. Tato zařízení, resp. oddělení se zvláštním režimem poskytují pobytové služby osobám, které mají sníženou soběstačnost z důvodu chronického duševního onemocnění, osobám trpícím různými typy demencí a jejich situace vyžaduje pravidelnou pomoc jiné fyzické osoby. Režim v těchto zařízeních je uzpůsoben při poskytování služeb (ubytování, stravování a úkony péče) specifickým potřebám těchto osob, a to ve smyslu plnění standardů kvality sociálních služeb v rámci stanovených kritérií podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, týkajících se i pomoci při zajišťování jejích osobních potřeb a záležitostí, včetně zajišťování lékařské péče smluvními lékaři, kteří do zařízení docházejí nebo mají ordinaci přímo v tomto zařízení. Lze souhlasit s opatrovnici, že nesvéprávná žalobkyně se mohla i může volně pohybovat, poskytovatel sociálních služeb je však povinen přiměřeně zabezpečit podmínky pohybu uživatelů tak, aby nebylo ohroženo její zdraví event. život. Pro oddělení se zvláštním režimem Domova seniorů je v „Domácím řádu“ mimo jiné upravena forma pobytu, režim týkající se opuštění oddělení, zařízení, návštěv. Domácí řád je volně k dispozici v zařízení a nejen uživatel, ale i ostatní osoby, jež po příchodu do zařízení mají možnost se s ním seznámit, mají povinnost režim zařízení dodržovat. Opatrovnice je rodinným příslušníkem žalobkyně a při vstupu do zařízení se stává návštěvou a je povinna respektovat a dodržovat podmínky zakotvené v Domácím řádu tohoto zařízení, tj. při vstupu se nahlásit na vrátnici, zapsat na vrátnici, při odchodu opět odepsat, o tomto je vedena evidence. Dle sdělení Domova seniorů nebyla žalobkyně dopravována mimo toto zařízení, a proto úřad práce vyzval k doložení rozhodných skutečností

opatrovnici. S podklady, které správní orgán opatřil, byla opatrovnice před vydáním rozhodnutí seznámena a byla jí dána možnost se k těmto podkladům vyjádřit event. doplnit důkazy a činit jiné návrhy. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, ale vždy provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci a může tak činit v průběhu celého řízení. Doložit důkazy na podporu svých tvrzení je na straně účastníka. Opatrovnice doložila pouze vlastní prohlášení a prohlášení jiné osoby o pravidelné přepravě žalobkyně mimo Domov seniorů Hranice, svá tvrzení nepodpořila žádnými důkazy. Porovnáním dat uvedených v prohlášeních a evidenci vedené Domovem seniorů bylo zjištěno, že v určitých dnech nebyla evidována návštěva, resp. přítomnost jiné osoby vůbec nebo nebyla hlášena přeprava mimo zařízení, jak vyplývá z Domácího řádu Domova seniorů pro oddělení se zvláštním režimem. Jelikož tato prohlášení, resp. v nich uvedená data, která měla prokázat, že žalobkyně byla pravidelně přepravována motorovým vozidlem, na které byl požadován příspěvek, byla v rozporu se záznamy z Domova seniorů o návštěvách, vycházkách či pobytu žalobkyně mimo zařízení a byla rovněž v rozporu s Domácím řádem, vznikly tak důvodné pochybnosti těchto prohlášení. Opatrovnice jakékoliv jiné dokazování svých prohlášení odmítla, konkrétně nevyvrátila ani nedoložila jiné důkazy, které by naopak zpochybnilly pravdivost, správnost doložených záznamů Domova seniorů. Používání sedačky a kde ji žalobkyně získala, žalovaný zmínil, že správní orgán na základě uvedeného (známá skutečnost prohlášení jiného účastníka, že pomáhal s naložením a vyložením invalidního vozíku při přepravě jmenované – řízení ve věci příspěvku na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2009 a 2010), v témže smyslu zaslal písemný požadavek Domovu seniorů i pro zajištění podkladů o pravidelné přepravě žalobkyně motorovým vozidlem v kalendářním roce 2011. Žalobkyně není schopna samostatné chůze, již při pohybu po zařízení i areálu je přemísťována na invalidní sedačce (invalidním invalidním vozíku). Tato skutečnost podporuje odůvodněnost přepravy zdravotně postižené osoby motorovým vozidlem na větší vzdálenost. Informace o zdravotním stavu klientky jsou známy úřadu práce i Domovu seniorů. Vzhledem k tomu, že nebyl hlášen pobyt mimo zařízení (areál), touto skutečností se podrobněji správní orgán v rozhodnutí nezabýval. Protože postup prvoinstančního správního orgánu byl v souladu s právními předpisy podmiňujícími přiznání dávky sociální péče, nelze v něm spatřovat ani porušení Listiny základních práv a svobod ani správního řádu či jiných právních předpisů.

[9] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[10] Námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů k použité právní úpravě neshledal soud důvodnou. Žalovaný úvodem své argumentace odkázal na přechodné ustanovení - § 38 zákona č. 329/2011 Sb., podle kterého *řízení o peněžitých dávkách sociální péče a mimořádných výhodách podle vyhlášky č. 182/1991 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, zahájená a pravomocně neskončená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona pověřenými obecními úřady, obecními úřady obcí s rozšířenou působností a orgány Ministerstva obrany, které jsou příslušné k rozhodování o dávkách důchodového pojištění vojáků z povolání, dokončí krajské pobočky Úřadu práce podle předpisů účinných do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.* Řízení v dané věci bylo zahájeno podáním žádosti

28. 12. 2011. Do 31. 12. 2011 na rozhodování ve věcech příspěvků na provoz motorového vozidla správní orgány aplikovaly § 36 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, v návaznosti na zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, zejména jeho § 177 odst. 4 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění účinném do 31. 7. 1991, a dále podle § 73 odst. 6 písm. a) a § 86 odst. 1 téhož zákona ve znění účinném do 31. 12. 2011, které zakládají právo na věcné dávky v rámci sociální péče. Zákon č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů ČR v sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, v § 34 písm. b) stanoví, že okresní úřady v rámci péče o těžce zdravotně postižené občany rozhodují o poskytování příspěvků na koupi, na celkovou opravu a na provoz motorového vozidla a na úhradu pojistného. Tento zákon obsahuje v § 58 písm. a) zmocnění pro Ministerstvo práce a sociálních věcí stanovit vyhláškou podrobnosti o poskytování dávek a služeb sociální péče. Podrobná úprava péče o těžce zdravotně postižené občany byla provedena vyhláškou č. 182/1991 Sb. Chybějící odkaz v napadených rozhodnutích na konkrétní ustanovení nemá vliv na jejich zákonnost. Správní orgány správně vybraly právní normy, které aplikovaly na zjištěný skutkový stav. Námitka, že správní orgány rozšířily protiprávně právní úpravu k podané žádosti, je neopodstatněná.

[11] K námitce žalobkyně, že splnila podmínky pro přiznání příspěvku podle § 36 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 182/1991 Sb., soud konstatuje, že se žalobkyně mylí. Podle 36 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 182/1991 Sb. *příspěvek na provoz motorového vozidla se poskytne na období kalendářního roku občanu, který je vlastníkem nebo provozovatelem motorového vozidla, jehož zdravotní postižení odůvodňuje přiznání mimořádných výhod pro těžce zdravotně postižené občany II. nebo III. stupně, s výjimkou postižených úplnou nebo praktickou hluchotou, a který bude používat toto motorové vozidlo pro svou pravidelnou dopravu.* V souzené věci byla sporná otázka výkladu neurčitého právního pojmu *používání pro pravidelnou dopravu*. Žalobkyně byla ve správním řízení opakovaně vyzývána k tomu, aby pravidelnou dopravu žalobkyně, která pobývala v Domově seniorů, doložila. Poté, co ani po opakovaných výzvách žalobkyně tyto skutečnosti nedoložila, vyzval úřad práce Domov seniorů ke sdělení, zda byla žalobkyně v roce 2011 pravidelně dopravována a z poskytnutého sdělení zjistil, že tomu tak nebylo. Po sdělení konkrétních dat žalobkyní dopravu v těchto dnech ověřoval úřad práce u Domova seniorů opětovně. Domov seniorů sdělil, že v těchto konkrétních datech žalobkyně přepravována ani v jednom případě nebyla a doložila Domovní řád Domova seniorů. Žalobkyně byla vyzvána k možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, toho (prostřednictvím opatrovnice) využila a vnesla k nim pouze námitky, avšak konkrétně k jednotlivým datům již ničeho netvrdila ani nic nedoložila či nenavrhl další dokazování. Za tohoto stavu dokazování správně správní orgány vyvodily, že žalobkyně podmínku pravidelné dopravy nesplnila. Žalobkyně nedoložila lékařské zprávy ani potvrzení Domova seniorů, jak příkladmo uvedl v opakovaných výzvách úřad práce, ani jiné důkazy (např. doklady o návštěvě kupř. zařízení poskytujících služby atd.). Z důkazů shromážděných ve spise nebylo možné dospět k jinému skutkovému závěru. Nebyl tak porušen § 3 ani § 51 a násl. správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb. ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí).

[12] I námitka, že správní orgán protiprávně doplnil dokazování, je nedůvodná, protože úřad práce vyžádal sdělení Domova seniorů poté, co žalobkyně na výzvu požadované skutečnosti vůbec nepředložila a neposkytla tak povinnou součinnost podle § 50 odst. 2 správního řádu. Přitom rovněž podle § 106 odst. 2 část věty před středníkem zákona č. 100/1988 Sb. *byl-li oprávněný nebo jiný příjemce vyzván orgánem sociálního zabezpečení, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, je povinen výzvě vyhovět, a to ve lhůtě do osmi dnů ode dne doručení výzvy, neurčil-li orgán sociálního zabezpečení delší lhůtu.* To však žalobkyně neučinila.

[13] Povinnost mlčenlivosti ukládá oprávněným úředním osobám § 15 odst. 1 správního řádu. Výzvou ke sdělení skutečností Domovu seniorů úřad práce mlčenlivost neporušil, naopak byl v dané situaci povinen postupovat podle § 51 odst. 2 správního řádu, podle kterého *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.* Pořízení důkazu sdělením Domova seniorů na výzvu je v souladu s citovaným ustanovením, věta druhá citovaného ustanovení poskytuje toliko demonstrativní, nikoli taxativní, úplný výčet přípustných důkazních prostředků. Ostatně, žalobkyně vůbec neuvádí, v rozporu s kterým ustanovením bylo pořízení tohoto důkazního prostředku.

[14] Podle § 50 odst. 2 správního řádu *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.* Žalobkyně důkazy na podporu svých tvrzení neoznačila a navíc konkrétní data přepravy žalobkyně uvedla až poté, co získal o přepravě důkaz úřad práce sám dotazem u Domova seniorů.

[15] Žalobkyně se mýlí, když tvrdí, že ji úřad práce neinformoval o doplnění dokazování a neseznámil ji s Domácím řádem Domova seniorů. Žalobkyně byla vyzvána k seznámení se s podklady rozhodnutí výzvou ze dne 6. 3. 2013 a dne 28. 3. 2013 se dostavila na úřad práce a proběhlo zde v její přítomnosti jednání, a doplnění dokazování, ke kterému se žalobkyně výslovně vyjádřila, jak se podává ze správního spisu.

[16] Námitky, že Domácí řád Domova seniorů nelze přičítat k tíži žalobkyně, a že řádem nejsou vázáni opatrovnice žalobkyně ani osoby zúčastněné na řízení, je lichá. Domácí řád byl použit na podporu tvrzení Domova seniorů a argumentace správních orgánů. Domácí řád Domova seniorů má charakter buďto součásti smluv, příp. opatření obecné povahy (podle způsobu uzavření smlouvy a zveřejnění Domácího řádu), vztahuje se na všechny „uživatelé“ Domova, jak je uvedeno v samém závěru tohoto řádu. V úvodu řádu je uvedeno, že se jím určuje mj. denní režim v Domově seniorů. Opatření obecné povahy je závazné pro neurčitý okruh osob, které do domova vstupují, a je dle vyjádření žalovaného přístupný všem osobám vstupujícím do Domova seniorů. Soudu je rovněž známo z jeho úřední činnosti (např. sp. zn. 72 Ad 25/2014, 73 Ad 25/2013, ve věcech žalobkyně), že žalobkyně jakožto opatrovnice měla uzavřenou s Domovem seniorů smlouvu

o ubytování své maminky, tudíž jí Domácí řád musel, příp. mohl a měl být znám, neboť opatrovnice za maminkou do Domova seniorů docházela („*Smlouva o poskytnutí sociální služby v Domově seniorů Hranice*“ ze dne 1. 5. 2009). Proto je také neopodstatněná námitka, že opatrovnice žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení vstupovaly do Domova seniorů různými dveřmi, nezapisovaly se na vrátnici, žalobkyni nenavštěvovaly nikoli za účelem návštěv, nýbrž za účelem poskytnutí péče a odvážení za tímtéž účelem. Podstatné je to, že žalobkyně byla umístěna na oddělení se zvláštním režimem podle § 50 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, což bylo osobám zúčastněným na řízení známo. Podle citovaného ustanovení (ve znění účinném do 31. 12. 2013) *v domovech se zvláštním režimem se poskytují pobytové služby osobám, které mají sníženou soběstačnost z důvodu chronického duševního onemocnění nebo závislosti na návykových látkách, a osobám se stařeckou, Alzheimerovou demencí a ostatními typy demencí, které mají sníženou soběstačnost z důvodu těchto onemocnění, jejichž situace vyžaduje pravidelnou pomoc jiné fyzické osoby. Režim v těchto zařízeních při poskytování sociálních služeb je přizpůsoben specifickým potřebám těchto osob.*

[17] Jako mylnou shledal soud námitku, že správní orgán se nepokusil o smírné odstranění rozporů. Žalobkyně byla jediným účastníkem řízení, proto nebyla aplikace § 5 správního řádu na místě, § 5 správního řádu na souzenou věc vůbec nedopadá. Pokud jde o rozpory mezi tvrzeními žalobkyně a Domova seniorů, úřad práce vyzval žalobkyni opakovaně k prokázání tvrzených skutečností, řádně žalobkyni poučil a seznámil ji se všemi podklady rozhodnutí, jak bylo specifikováno výše. Řízení probíhalo od 28. 12. 2011 do 25. 11. 2013 a za tuto dobu byla žalobkyně vyrozuměna a poučena opakovaně mnoha rozhodnutími, výzvami a ústně při jednáních, jak se podává ze správního spisu, z něž soud citoval výše. Současně v jednotlivých rozhodnutích byl žalobkyni podrobně vysvětlen postup, právní úprava i rozhodnutí správních úřadů.

[18] K návrhu na výslech svědků soud uzavírá, že za daného procesního stavu a zjištění skutkového stavu správními orgány by byl výslech svědků nadbytečný. Žalobkyně nevnesla do věci pochybnosti takové důvodnosti, aby bylo na místě pokračovat v dokazování. Výpovědi opatrovnice žalobkyně byly v rozporu s provedeným dokazováním listinami a opatrovnice nenavrhla ve správním ani soudní řízení takové důkazy, které by mohly prokázat skutečnosti vyvrátit nebo zpochybnit důvěryhodným způsobem (tj. zejména poskytnutí relevantního odůvodnění či indicií o nevěrohodnosti provedených důkazů).

[19] K obecným námitkám (námitka diskriminace, porušení základních práv a svobod) soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury správních soudů jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 As 13/2007 - 100, nebo ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004 - 37, všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

[20] Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil, dokazování bylo provedeno v souladu s § 50 odst. 3 a 4 správního řádu.

[21] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť žádné nežádaly, soud jim neuložil žádnou povinnost, žádné jejich náklady ze spisu nezjistil ani zde nejsou žádné důvody hodné zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

[22] Ustanovené zástupkyni žalobkyně byla přiznána podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna za zastupování, spočívající v odměně za tři úkony právní služby podle § 7, § 9 odst. 2 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif), za převzetí věci, doplnění žaloby a účast na jednání soudu, tj. 3 x 1.000 Kč. Ke každému úkonu přiznal soud paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč, tj. celkem 900 Kč. K celkové částce 3.900 Kč náleží podle § 35 odst. 8 s. ř. s. daň z přidané hodnoty ve výši 819 Kč. Celková odměna za zastupování činí 4.719 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 21. 4. 2015

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně